

EN FORNEMMELSE FOR DET HELLIGE

Ældste D. Todd Christofferson

De Halvfjerds' Præsidium

CES-foredrag for Unge Voksne • Den 7. november 2004 • Brigham Young University

Jeg har kaldt min tale for »En fornemmelse for det hellige«, hvormed jeg mener en værdsættelse og en ærbødighed for det, der er helligt. Idet jeg taler generelt om samfundet, er jeg bange for, at mange i min generation har forsømt til jeres generation at overføre en fornemmelse for det, der er helligt, og en forståelse for, hvordan man respekterer det.

Så vidt muligt håber jeg at modarbejde nogle af de dårlige eksempler, som er så tydelige i jeres omgivelser. Jeg håber at kunne hjælpe jer med at styrke jeres evne til at afgøre, hvad der er helligt, og til med ærbødighed at reagere på alt, der er helligt.

Betydningen af at have en fornemmelse for, hvad der er helligt, er ganske enkelt dette – hvis man ikke værdsætter det, der er helligt, mister man det. Uden ærbødighed bliver man stadig mere ligegyldig i holdning og i opførsel. Man driver bort fra de fortøjninger, som vore pagter med Gud kunne bidrage med. Følelsen af at stå til ansvar over for Gud mindskes og glemmes til sidst. Derefter er man kun interesseret i sin egen bekvemmelighed og i at tilfredsstille sine ukontrollerede lyster. Endelig kommer man til at se ned på det, der er helligt, ja, selv Gud, og så vil man se ned på sig selv.

På den anden side vil man med en fornemmelse for det, der er helligt, vokse i forståelse og sandhed. Helligånden bliver vores hyppige og derpå stadige ledsager. Ofte og oftere vil man stå på hellige steder og blive betroet det, der er helligt. I modsætning til kynisme og fortvivlelse er vores endelige resultat evigt liv.

Det er paradoksalt, at meget af det, som jeg ønsker at viderebringe, ikke rigtigt kan overdrages fra en person til en anden. Det må vokse indefra. Men hvis jeg kan hjælpe jer med at tænke over nogle ting og overveje dem, så Ånden kan virke i jer, så I ikke behøver mig eller nogen anden til at fortælle jer, hvad der er helligt, eller hvordan I skal reagere, så kan I selv føle det. Det bliver en del af jeres natur; ja, meget er det allerede.

Det kan sommetider være en hjælp, når man forsøger at forstå et begreb, at overveje dets modsætning. Kontrasten tydeliggør det. Så når vi forsøger bedre at forstå, hvad det vil sige at have en værdsættelse af og

ærbødighed for det, der er helligt, så overvej sammen med mig nogle eksempler på begge - en fornemmelse for det, der er helligt, og fraværet deraf.

1. Profeter og skrifterne

Overvej først profeter og skrifterne. Noget, vi ser i vore omgivelser, og sommetider tilmed hos os selv, er en tendens til at tage let på Guds budbringere og deres budskaber. Det er der ikke noget nyt i. Siden Adams dage har mange ignoreret og tilmed angrebet dem, som Herren har sendt i sit navn. Jesus beskrev det i en lignelse:

»Der var en vingårdsejer, som plantede en vingård og satte et gærde om den, og han gravede en perse i den og byggede et vagttårn. Han forpagtede den bort til nogle vinbønder og rejste udenlands.«

I forstår analogien: Herren skabte en vingård, denne jord, til os, og vi er hans forpagtere eller forvaltere i en jordisk sfære uden for hans nærhed.

»Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine folk til vinbønderne for at få sin høst.«

Gud sender med andre ord sine profeter og andre budbringere for at undervise os og for at få en rapport over vores forvaltning.

»Men vinbønderne greb hans folk, og én pryglede de, en anden dræbte de, og en tredje stenede de.

Han sendte nogle andre folk, flere end første gang, men de gjorde det samme ved dem.

Til sidst sendte han sin søn til dem, for han tænkte: De vil undse sig for min søn.

Men da vinbønderne så sønnen, sagde de til hinanden: Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel og få hans arv« (Matt 21:33-38).

Det var den ultimative helligbrøde, at Jesus Kristus, Guds egen Søn, blev afvist og tilmed slået ihjel. Og det fortsætter. I mange dele af verden i dag ser vi en stigende afvisning af Guds Søn. Hans guddommelighed betvivles. Hans evangelium anses for irrelevant. I hverdagen ignoreres hans lærdomme. De, som med rette taler i hans navn, nyder meget lidt respekt i det verdslige samfund.

Hvis vi ignorerer Herren og hans tjenere, kan vi lige så godt være ateister – resultatet er praktisk talt det samme. Det var Mormon, som beskrev den typiske situation efter perioder med fred og fremgang: »... på samme tid forhærder de deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud, og træder den Hellige under fode« (Helaman 12:2). Og derfor bør vi spørge os selv, viser vi den Hellige og dem, som han har sendt, ærbødighed?

Ældste Robert D. Hales fortalte, nogle år før han selv blev kaldet som apostel, om en oplevelse, der viste hans fars følelser omkring denne hellige kaldelse.

Ældste Hales sagde:

»For nogle år siden på en snehvid vinterdag ventede far, som dengang var over 80 år gammel, besøg fra et medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Far, som var kunstner, havde malet et billede af apostlens hus. I stedet for at få billedet leveret, ønskede denne gode apostel at hente det personligt og takke min far for det. Da jeg vidste, at min far ville være bekymret for, om alt var klart til det kommende besøg, tog jeg hen til ham. På grund af mængden af sne havde sneplovene dannet en snedrive foran stien op til hoveddøren. Far havde skovlet sne på stien og var begyndt at fjerne snedriven. Han gik tilbage til huset udmattet og med smerter. Da jeg kom, havde han ondt i hjertet af overanstrengelse og bekymring. Det første, jeg gjorde, var at gøre ham opmærksom på hans ukloge fysiske anstrengelse. Vidste han ikke, hvad der kunne ske, som følge af hans arbejde?

»Robert,« sagde han, afbrudt af sin hurtige vejtrækning, »ved du, at en af Herren Jesu Kristi apostle kommer her til mit hjem? Stien må være ren. Han skal ikke gå gennem en snedrive.« Han løftede sin hånd og sagde: »Åh, Robert, glem aldrig, at det er et privilegium at kende og tjene sammen med Herrens apostle, og tag det aldrig for givet.« (*Stjernen*, juli 1992, s. 61).

Jeg tror, at det er mere end blot et tilfælde, at en sådan far bliver velsignet med en søn, der tjener som apostel.

I kan spørge jer selv: »Betragter jeg profeters og apostles kaldelse som hellig? Tager jeg deres råd alvorligt, eller er det ligegyldigt for mig?« Præsident Gordon B. Hinckley har fx rådet os til at få en boglig eller praktisk uddannelse; til at undgå pornografi som pesten; til at respektere kvinder; til at komme ud af forbrugergæld; til at være taknemlig, dygtig, ren, sand, ydmyg og bønsum; og til at gøre vores bedste, vores allerbedste.

Viser jeres handlinger, at I ønsker at vide og gøre det, som han belærer om? Studerer I aktivt hans ord og

Brødrenes udtalelser? Er det noget, som I hungrer og tørster efter? Hvis det er tilfældet, så har I en fornemmelse af helligheden ved profeters kaldelse som vidner og budbringere for Guds Søn.

En væsentlig side af det profetiske embede gennem generationer har været at nedskrive historien og Guds ord. Skrifterne er hellige. Da Alma overdrog Nephis plader og andre optegnelser til Helaman, advarede han: »Og husk nu, min søn, at Gud har betroet dig *disse hellige ting, som han har holdt hellige* ...

... se nu til, at du *tager vare på disse hellige ting*; ja, se frem til Gud og lev« (Alma 37:14, 47; fremhævelse tilføjet).

Vi har i vore hænder en betragtelig mængde af hellig skrift. Optegnelserne går tilbage til de første patriarker og frem til vor egen tid. Jeg formoder, at det er mere hellig skrift, end noget folk i historien nogensinde har haft, og det er bestemt langt mere tilgængeligt, end hellig skrift nogensinde var tidligere. Jeg er sikker på, at hvis I eller jeg i vore hænder holdt de oprindelige ruller, som Moses skrev på, eller de metalplader, som Mormon har graveret på, ville vi have en dyb følelse af ærbødighed og ærefrygt og behandle disse genstande med stor forsigtighed. Og det burde vi også, fordi de er hellige genstande, til dels blevet det på grund af de hellige profeters arbejde og ofre, de, som så omhyggeligt udarbejdede dem.

Men den største værdi af sådanne ruller eller plader er ikke genstandene selv, men de ord, som de indeholder. De er hellige, fordi de er Guds ord, og selv om vi ikke kan holde de originale dokumenter, så har vi ordene. Derfor er det, vi har, helligt – hellig skrift.

Når det er betroet os at besidde Guds nedskrevne ord, så bør vi spørge os selv, om vi respekterer denne optegnelses hellige natur. Nogle har krænket skrifternes hellighed ved at latterliggøre eller benægte deres gyldighed. Det er selvfølgelig en meget alvorlig sag.

Men for de fleste af os, som gerne anerkender standardværkerne som sande, så er det ved forsømmelse, hvis vi nogensinde er skyldige i manglende respekt for skrifternes hellige natur. Den risiko, som vi må være på vagt over for dag efter dag, er tendensen til at tage let på, eller tilmed ignorere, det hellige ord. Herren sagde irettesættende i 1832 til ældsterne:

»Og jeres sind har tidligere været formørket af vantro, fordi *I har behandlet det letsindigt, som I har fået*, hvilken letsindighed og vantro har bragt hele kirken under dømmelse ...

Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem. De skal ikke alene sige, men også gøre efter det, der er skrevet« (L&P 84:54-55, 57; fremhævelse tilføjet).

En fornemmelse for det, der er helligt, omfatter en værdsættelse for, ja, tilmed en kærlighed til skrifterne. En fornemmelse for det, der er helligt, fører os til at mætte os med Kristi ord (se 2 Nephi 31:20; 32:3), hvilket til gengæld øger vores ærbødighed for hans ord.

2. Legemet – Guds tempel

Jeg går nu videre til et andet eksempel på vores tema, vore fysiske legemers hellige natur. Ligesom Gud og Kristus fortjener vores ærbødighed, således fortjener deres værk også vores respekt og ærbødighed. Det omfatter selvfølgelig det vidunderlige værk, som denne jord udgør. Og atter, hvor vidunderlig denne jord end er, så er den ikke det største af Guds skaberværk. Endnu større er dette forbløffende, fysiske legeme. Det er selve billedet på Guds person. Legemet er afgørende for vores tilværelse på jorden og nøglen til vores evige herlighed.

Jeg har været så velsignet at være til stede det øjeblik, hvor hvert af vore fem børn er født. I hvert tilfælde har jeg følt, at det var en hellig oplevelse. Der foregik helt klart noget guddommeligt og mirakuløst. Jeg kan høre min hustru sige: »Det kan du sagtens sige. Det var ikke dig, der led smerter.« Der er ganske givet rigeligt af det, vi kan kalde »oplevelser fra det virkelige liv«, forbundet med en fødsel. Til alle mødre overalt indrømmer jeg blankt, at jeg ikke tog del i jeres smerte, og jeg foregiver ikke at forstå den.

Men alvorligt talt, bidrager en kvindes lidelser ved skabelsen af et fysisk legeme så ikke til helligheden af den skabelse og til kvinden selv? Hendes offer gør noget, der allerede er helligt, mere helligt.

Nogle har fejlagtigt antaget i forbindelse med deres legeme, at de ikke står til ansvar over for nogen. Men vi får direkte at vide, at vi forbliver ansvarlige over for Gud. »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!« (1 Kor 6:19-20)

»Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:17). »Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som

et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste« (Rom 12:1).

Hvordan kan vi bevare helligheden af dette vigtigste og helligste af Guds skaberværk? Som minimum må vi ikke på nogen måde besmitte vore legemer. Lad mig være konkret: Hvis vi besidder en fornemmelse for det, der er helligt, vil vi ikke skamfere vores legeme med tatoveringer og piercinger. Nogle undrer sig over, at Kirkens præsident omtaler denne sag. De forundres over, hvor direkte og specifikt hans råd er på dette område. Han sagde:

»En tatovering er graffiti på legemets tempel.

Og så er der al denne piercing af kroppen, hvor man sætter flere ringe i ører, næsen og sågar tungen. Kan de virkelig mene, at det er pænt? Det er en forbigående mode, men følgerne er permanente ... Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum har erklæret, at vi fraråder tatoveringer og også »perforeringer af kroppen af andre end lægelige årsager.« Men vi tager ikke stilling til »de minimale huller, som kvinder får lavet til et sæt ørenringe« – et sæt« (Gordon B. Hinckley, *Liahona*, jan. 2001, s. 68).

Hvorfor taler Guds profet om noget så tilsyneladende uvæsentligt? Fordi det ikke er uvæsentligt. Besmittelse eller skamfering af Guds skaberværk, hans tempel, håner det, der er helligt. Det kan kun opfattes som uvæsentligt af den, der har mistet fornemmelsen for det, der er helligt. Lad være med det.

Dristig påklædning sætter også en plet på det menneskelige legemes hellighed. Mange forklaringer er anvendt for at retfærdiggøre ublufærdig mode og pornografi. Nogen hævder ihærdigt, at ingen lov kan vedtages, som forhindrer en sådan adfærd, hvorpå de argumenterer, at det ikke kan være forkert, fordi der ingen lov er imod det.

En anden gammelkendt forklaring blev for nylig støvet af og brugt til at retfærdiggøre, at olympiske sportsstjerner poserede nøgne til pornografiske blade. En redaktør udtalte: »Disse kvinder ... har fænomenale kroppe, og dette er en mulighed for at vise disse kroppe frem« (i Steve McKee, »An Olympic Pose Isn't What It Used to Be«, *Wall Street Journal*, 18. aug. 2004, s. A8). Det, han virkelig sagde, var selvfølgelig: »Jeg synes, at jeg fortjener at tjene penge på disse fænomenale kroppe.«

Uanset forklaringen finder man ofte, at den virkelige motivation bag noget ublufærdigt er en persons ønske om profit ved noget pirrende, en persons trang efter penge. Legemet er Guds tempel, og pornografi og afslørende tøj er tegn på, at vekselerne atter vanhelliger templet.

Vi kunne tale om visdomsordet og en lang række andre ting, men af alt det, der kan omtales som besmittelse af legemet, så er den mest skadelige, den mest ødelæggende, den mest foruroligende handling seksuel umoral og dens fætter seksuelt misbrug.

Man kan ikke forestille sig en mere grundlæggende besmittelse af Guds skaberværk end at vanhellige dets mest hellige anvendelse. I må ganske enkelt ikke gøre noget i den retning. Prøv heller ikke at kigge hen over hegnet. »Hold jer fra utugt! ... den, der lever utugtigt, synder mod sit eget legeme« (1 Kor 6:18). »Sky de ungdommelige tilbøjeligheder« (2 Tim 2:22). »Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer« (Jak 4:8). »Stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer« (Jak 4:7). Bevar jeres legeme helligt som et levende offer til Gud (se Rom 12:1).

3. Hellige steder og begivenheder

Lad os et øjeblik overveje hellige steder og begivenheder. Herren talte gennem profeten Ezekiel og kritiserede Israels præster for ikke at undervise i respekt for den hellige natur af visse aktiviteter og steder:

»Dine præster forbryder sig mod min lov, og de vanhelliger mine helliggaver. De skiller ikke det hellige fra det uhellige og kundgør ikke forskellen på rent og urent. De lukker øjnene for mine sabbatter, så jeg bliver vanæret blandt dem« (Ez 22:26).

Meget af det, som Herren talte om, vedrørte templet. Der er også henvist til sabbatten. Vi er vant til at tænke på vore templer og kirkebygninger, der er indviet til Herren, som helligt område. På hvert tempel står som en højtidelig påmindelse ordene: *Helliget Herren – Herrens hus*. En fornemmelse for det hellige bør få os til at handle og tale med ærbødighed i og omkring disse bygninger. Det fører os til at gå klædt på en bestemt måde, når vi er der.

Vi talte om dristig påklædning som at vanære legemet, Guds helligste skaberværk. Jeg taler nu om umoralsk, afslappet eller sjuasket påklædning og udseende, som på særlige tidspunkter og steder håner helligheden af det, der foregår, eller selve stedet.

Lad mig give jer et eksempel. For nogen tid siden kom en ung pige fra en anden stat for at bo hos nogle slægtninge i Salt Lake City-området i nogle uger. Den første søndag kom hun til kirke klædt i en enkel, sød bluse og knælang nederdel og derover en let trøje med knapper. Hun havde nylonstrømper og pæne sko på, og hendes hår var sat ganske enkelt, men omhyggeligt. Hendes generelle udseende skabte et indtryk af ungdom og yndighed.

Desværre følte hun sig straks udenfor. Det virkede, som om alle de andre unge piger på hendes alder eller deromkring var klædt i afslappede nederdele, nogle var ret langt over knæet, stramtsiddende T-shirt-lignende toppe, der knap nok nåede ned til deres nederdel i taljen (nogle viste meget bar hud), ingen strømper og store joggingsko eller klipklapper.

Man kunne håbe, at de andre piger ved at se den nye pige måtte indse, hvor upassende deres påklædning var til en kirke og for sabbatsdagen og straks havde forbedret sig. Men desværre skete det ikke, og det var den besøgende, der for at glide ind, adopterede stilen (hvis man kan kalde det det) i menigheden, hun besøgte.

Det er foruroligende at se denne stigende tendens, som ikke er begrænset til unge piger, men omfatter ældre kvinder, til mænd og også til unge mænd. For mange år siden benyttede mit ward i Tennessee et gymnasium til kirkemøder om søndagen, mens vores kirkebygning, der var beskadiget af en tornado, blev repareret. En menighed fra et andet trossamfund brugte samme gymnasium til deres gudstjenester, mens deres nye kirke var under opførelse.

Jeg var chokeret over at se, hvordan personerne i den anden menighed var klædt på til gudstjenester. Der var ikke et jakkesæt eller slips blandt mændene. De synes at være kommet fra eller på vej til golfbanen. Det var svært at finde en kvinde i en kjole eller noget andet end meget afslappende bukser eller tilmed shorts. Hvis jeg ikke vidste, at de kom til skolen for at deltage i gudstjeneste, så havde jeg formodet, at der foregik et sportsstævne af en eller anden art.

Vore medlemmers påklædning var pæn sammenlignet med dette dårlige eksempel, men jeg er begyndt at tro, at vi ikke mere er så meget anderledes, når vi ser flere og flere glide ned mod en lavere standard. Vi plejede at bruge vendingen »søndagstøj«. Alle forstod, at det betød deres bedste tøj. Tøjet kunne variere afhængig af områdets kultur eller økonomiske forhold, men det var deres bedste tøj.

Det er en krænkelse af Gud at komme ind i hans hus, især på hans hellige dag, og ikke være soigneret og klædt så omhyggeligt og ærbart, som vore forhold tillader. Når et fattigt medlem i bjergene i Peru skal krydse en flod for at komme i kirke, er Herren bestemt ikke krænkede over, at der er pletter fra mudret vand på hans hvide skjorte.

Men hvordan kan Gud undgå at få ondt ved synet af en, der har alt det tøj, han behøver og mere til, og har let adgang til en kirke, og alligevel dukker op i kirken

iført krøllede overalls og T-shirt. Det er pudsig nok min erfaring, når jeg rejser rundt i verden, at Kirkens medlemmer med de færreste midler på en eller anden måde finder en måde at komme til søndagens møder klædt i rent og pænt tøj, det bedste de har, mens dem, der har mere end de behøver, er dem, der dukker op i afslappet og tilmed sjusket tøj.

Nogle siger, at tøj og hår er uden betydning – det er det indvendige, der tæller. Jeg tror virkelig, at det er det indvendige i en person, der tæller, men det er det, der bekymrer mig. Afslappet fritidstøj på hellige steder og ved hellige begivenheder er et budskab om, hvad der er inden i den person. Det kan være stolthed eller oprør eller noget andet, men som minimum siger det: »Jeg forstår det ikke. Jeg forstår ikke forskellen på det hellige og det vanhellige.« I den tilstand kan de let drages bort fra Herren. De påskønner ikke værdien af det, de har. Jeg er bekymret for dem. Medmindre de får forståelse og lidt fornemmelse for det, der er helligt, så er de i fare for til sidst at miste alt det, der betyder mest. I er hellige i de storslåede sidste dage – se også sådan ud.

Disse principper gælder også aktiviteter og begivenheder, der i sig selv er hellige eller tilknyttet noget, der kræver ærbødighed – fx præstedømmeordinancer: Dåb, bekræftelser, ordinationer, administrering af nadveren, velsignelse af syge osv. Lære og Pagter fortæller os, at i præstedømmets ordinancer »åbenbares gudfrygtighedens kraft« (L&P 84:20).

Alma har sagt, at »disse anordninger blev indstiftet ... så at folket derved kunne leve i forventning om Guds Søn, thi det var et forbillede på hans orden eller det var hans orden; og det var, for at de måtte se hen til ham for deres synders forladelse, for at de kunne indgå til Herrens hvile« (Alma 13:16).

Jeg påskønner både dem, der udfører disse ordinancer, og dem, der bevidner eller modtager dem, når de viser respekt for præstedømmet og den hellige natur af det, der foregår.

Jeg påskønner præster, lærere og diakoner, som er iført pæne skjorter og slips, når de forretter ved administrationen af nadveren.

Jeg påskønner mænd, som ifører sig en skjorte og et slips, når forholdene tillader det, for at velsigne de syge. Jeg påskønner dem, der deltager i en mands ordination til et embede i præstedømmet, som er klædt i deres søndagstøj, uanset hvad dag det er, eller hvor ordinationen

foregår. De demonstrerer alle en påskønnelse og respekt for Gud og for begivenheden. De demonstrerer en fornemmelse for det, der er helligt.

Ligesom det er et helligt øjeblik, når et nyt liv begynder, så er det også et helligt øjeblik, når livet på jorden afsluttes. Og jeg tror, det samme gælder ved den vigtigste handling, der kan ske i livet – indgåelse af et ægteskab, især et evigt ægteskab. Derfor er det foruroligende at se, hvordan mennesker bliver mere ligegyldige, tilmed uærbødige og respektløse – i tale, påklædning og opførsel – når de deltager i begivenheder i forbindelse med dødsfald og vielser.

Nogle begravelse præges af letsindighed og upassende humor. Personlige minder, der er passende i mindre doseringer, kan tage en time eller to, mens Herrens forsoning og opstandelse og hans frelsesplan kun nævnes forbipasserende eller slet ikke.

Det forekommer ved bryllupper og mere ofte til bryllupsreceptioner, at folk kommer i meget afslappet tøj. Det virker, som om de ikke gider gøre sig rene efter deres arbejde eller fritidsaktivitet på denne dag. Med deres påklædning siger de, at den vielse, som de er inviteret med for at hædre, er af ringe betydning.

For nylig læste jeg et brev fra en mand, som opfordrede sine medarbejdere til at have jakke og slips på, når de viste sig til et offentligt arrangement, der hædre deres organisation og det, den havde opnået. Deres indsats var i samfundet og ikke af religiøs natur, og vi ville ikke betegne den som hellig, men han forstod princippet, at noget fortjener respekt, og at vores påklædning er en del af denne udtryksmåde. Han sagde, at han ville klæde sig mere formelt, »ikke fordi jeg er betydningsfuld, men fordi denne begivenhed er så vigtig.« Hans bemærkning fastslog en væsentlig sandhed. Det handler ikke om os. Når vi opfører os og klæder os pænt for at ære hellige begivenheder og steder, så handler det om Gud.

4. Tale

Nu tager vi et andet emne op: Der er måder at tale på, som er tilknyttet en fornemmelse af det, der er helligt. Ud fra Herrens udsagn er det klart, at vi er ansvarlige for det, vi siger: »På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt« (Matt 12:36). Kong Benjamin advarede os om at passe på vore tanker og vore ord (se Mosiah 4:30), og Alma erklærer, at vi bliver dømt, hvis vi ikke omvender os: »Thi vore ord vil fordømme os ... vi vil ikke blive fundet uplettede« (Alma 12:14).

I ved selv af egen erfaring, at verden taler mere og mere ugudeligt, talen bliver grovere, men vi må ikke tillade os selv at følge det mønster. Eder og groft sprog håner Gud og Kristus og deres skaberværk. Vi må aldrig være skyldige i at håne Frelseren, som det skete ved hans korsfæstelse.

»De, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Nå, du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage,

frels dig selv og stig ned fra korset!«

Også ypperstepræsterne og de skriftkloge hånede ham på samme måde og sagde til hinanden: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.

Kristus, Israels konge – lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro!« Også de, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham« (Mark 15:29-32).

Forbandelsen af fortabelsens sønner består i, at »de igen har korsfæstet [Kristus] og stillet ham til spot« (L&P 76:35). Vi kan ikke risikere noget tilsvarende i vores tale. Vi har ikke råd til at udtale hans navn eller tale i hans navn letsindigt eller ligeegyldigt.

I Lære og Pagter læser vi denne instruktion og advarsel:

»Se, jeg er Alfa og Omega, ja, Jesus Kristus.

Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber.

Thi se, sandelig siger jeg, at mange er under fordømmelse, fordi de tager Herrens navn forfængeligt og bruger det uden ret ...

Kom i hu, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse ... og I modtager Ånden gennem bøn; men uden den bliver der fordømmelse« (L&P 63:60-62, 64).

Selv om vi har myndighed til at benytte Jesu Kristi navn, må vi gøre det forsigtigt. Hans navn og »det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse.« Vi bør huske det, når vi bliver bedt om at tale i Kirken, eller når vi bærer vidnesbyrd.

Vi ved, at vi i disse situationer forventes at afslutte »i Jesu Kristi navn«, hvilket betyder, at det, vi har sagt, har vi sagt i hans navn. Derfor må vi være omhyggelige med, hvad vi siger, og hvordan vi siger det. Der er ikke plads til tåbelig eller fjollet tale. Vi må frem for alt søge Ånden i bøn, så vi taler efter Åndens tilskyndelse og undgår fordømmelse.

Jeg har bemærket, at præsident Gordon B. Hinckley ofte afslutter sine taler »i Jesu Kristi *hellige* navn.« Jeg foreslår ikke, at I gør det samme. Jeg tror ikke, at det er

hans hensigt, eller at det ville være passende for os at gøre det rutinemæssigt. Jeg ønsker snarere at gøre jer opmærksom på, at profeten føler stærkt et ansvar for at tale i Herrens navn, og at det er helligt for ham. Han benytter og taler i det navn med ærbødighed, og det er det eksempel, som vi bør følge.

5. Gudsfrygt

Mit sidste eksempel kan stå under overskriften »guds-frygt«. Mange steder i skrifterne rådes menneskene til at frygte Gud. I vore dage fortolker vi generelt ordet *frygt* som »respekt« eller »ærbødighed« eller »kærlighed«, dvs. gudsfrygt betyder kærlighed til Gud eller at respektere ham og hans lov. Det er sikkert ofte den korrekte måde at læse på, men jeg spekulerer på, om frygt ikke til tider betyder frygt, som fx når profeterne taler om at frygte at krænke Gud ved at bryde hans bud.

Overvej fx dette ordsprog: »Ved at frygte Herren holder man sig fra det onde« (Ordsp 16:6). Job blev beskrevet som »en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt« (Job 1:1). Et godt eksempel på denne indstilling er Josef i Egypten. Da Potifars hustru forsøgte at forføre ham, svarede Josef: »Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?« (1 Mos 39:9). Han var bange for at synde mod Gud. Mange ville i dag betragte Josefs reaktion som naiv. De ville le af hans mangel på stil, idet de selv ikke er bange for at synde mod Gud.

Joseph Smith blev engang irettesat for at ikke at udvise tilstrækkelig bekymring for Guds ønsker. Herren sagde til ham: »... du skulle ikke have frygtet mennesker mere end Gud. Om end menneskene tilsidesætter Guds råd og foragter hans ord, skulle du dog have været trofast« (L&P 3:7-8).

Jeg foreslår, at frygt for Herren, eller det, som Paulus kalder »guds-frygt« (Hebr 12:28), bør være en del af jeres ærbødighed for ham. Vi bør elske og ære ham så meget, at vi er bange for at gøre noget forkert i hans øjne, uanset hvad andre mener eller presser os til. Moroni opfordrer os inderligt: »... begynd ligesom fordem, kom til Herren af hele jeres hjerte og udarbejd jeres egen frelse med frygt og bæven for ham« (Mormon 9:27).

Eftersom verden omkring os generelt ignorerer Gud, er det til tider let for os at glemme, at det konstant er vores ansvar at kende og gøre hans vilje. De fleste forstår ikke, eller tror ikke, at vi alle en dag i fremtiden skal aflægge regnskab til Herren for vores liv: Tanker, ord og handlinger. At udarbejde vores egen frelse med frygt og

bæven betyder, at vi dag for dag i livets beslutninger og aktiviteter stræber efter at forberede det, der bliver en god beretning.

Når vi er velsignet med at modtage det, vi har modtaget, kan vi gå åndeligt fremad som intet andet folk, men vi risikerer også mere end andre. Vi kan ikke begå de synder, som de gør, uden at komme under større fordømmelse, for hvis vi synder, synder vi mod et større lys. Vi kan ikke lege med det, der er helligt og betroet i vores varetægt og samtidig betragtes som uskyldige som dem, der ikke kender Gud.

Gud søger efter os for at se, om vi er trofaste, og dersom vi er retskafne og opmærksomme på at ære det, der er helligt, vil vi modtage endnu mere. Men hvis ikke, vil vore velsignelser blive til vores forbandelse. Den rette indstilling eller mønster er det, som Herren har sagt i Lære og Pagter:

»Derfor, den, der beder, og hvis ånd er angergiven, antager jeg, hvis han adlyder mine forordninger.

Den, som taler, og hvis ånd er angergiven, hvis sprog er ydmygt og opbyggende, han er af Gud, dersom han adlyder mine forordninger.

Den, som skælver under min magt, skal gøres stærk og bære lovprisnings og visdoms frugter i overensstemmelse med de åbenbaringer og sandheder, som jeg har givet jer« (L&P 52:15-17).

Acceptér Almas faderlige bøn til Corianton: »O, min søn, jeg ville ønske, at du ikke mere ville fornægte Guds retfærdighed [ved at formode, at der ikke er eller ikke bliver nogen straf for synderen]. Forsøg ikke at undskylde dine synder i mindste måde ved at fornægte Guds retfærdighed, men lad Guds retfærdighed og hans barmhjertighed og langmodighed få fuld rådighed i dit hjerte, og lad det ydmyge dig i støvet« (Alma 42:30).

En advarsel

Jeg slutter med en advarsel til jer. Når jeres ærbødighed for det, der er helligt, øges, vil jeres forståelse vokse. Skrifterne taler om det som et lys, der »bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Den proces er også beskrevet som at udvikle sig fra nåde til nåde. Frelseren selv gik fremad på denne måde, indtil han modtog en fylde, og I kan følge i hans fodspor (se L&P 93:12-20).

Det er derhen, en fornemmelse for det, der er helligt, vil føre jer. Husk imidlertid altid, at når hellighed vokser indefra, og I bliver betroet større kundskab og forståelse, at I skal behandle dette med omhu. Vi læste før i skriften, der bekræftede, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse. Herren har også befalet, helt uden omsvøb, at vi ikke må kaste perler for svin eller give det hellige til hunde (se 3 Nephi 14:6; L&P 41:6), hvilket betyder, at det, der er helligt, ikke skal oplyses eller drøftes med dem, der ikke er parat til at værdsætte dets værdi, og som måske tilmed angriber det i stedet for at værdsætte det.

Vær kloge med det, som Herren giver jer. Det er betroet jer. I bør fx ikke kritikløst fortælle andre om indholdet af jeres patriarkalske velsignelse.

Præsident Boyd K. Packer har engang givet dette råd:

»Jeg har også opdaget, at det ikke er klogt hele tiden at tale om usædvanlige, åndelige oplevelser. De skal vogtes omhyggeligt og kun fortælles, når Ånden selv tilskynder os til at bruge dem til at velsigne andre.

Jeg husker altid Almas ord:

»Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder, men alligevel er der pålagt dem en streng befaling om, at de kun skal meddele deraf ifølge den del af hans ord, som han giver menneskenes børn i forhold til den flid og agtpågivenhed, som de skænker ham« (Alma 12:9).

Jeg hørte engang præsident [Marion G.] Romney råde missionspræsidenter og deres hustruer i Geneve. »Jeg siger ikke alt det, jeg ved. Jeg har aldrig fortalt min hustru alt det, jeg ved, for jeg har fundet ud af, at hvis jeg taler for letsindigt om det, som er helligt, vil Herren herefter ikke stole på mig.«

Jeg tror, at vi skal gemme disse ting og overveje dem i vores hjerte, ligesom Lukas sagde om Maria i forbindelse med de overjordiske begivenheder, der foregik ved Jesu fødsel (se Luk 2:19)« (»*That All May Be Edified*«, 1982, s. 337).

Alt det, der er helligt, bliver åbenbaret og bragt sammen i denne sidste og mest vidunderlige uddeling. Med gengivelsen af evangeliet, Kirken og Jesu Kristi præstedømme har vi en næsten ufattelig mængde af det, der er helligt, i vore hænder. Det er næsten for stor en velsignelse, at vi er blevet født nu, i en tid og på steder, hvor de kolossale

velsignelser, som tidligere profeter har drømt om og længes efter, kommer i vores tilværelse. Vi kan ikke for- sømme dem eller lade dem glide væk.

Frem for at flyde bort i ligegyldighed må jeres tilværelse da være kendetegnet af stadig større lydighed. Jeg håber, at I tænker, føler, klæder jer og handler på måder, der udviser ærbødighed og respekt for det, der er helligt, og for hellige steder og hellige begivenheder.

Det er min bøn, at en fornemmelse for det, der er hel- ligt, må falde på jeres sjæl som dug fra himlen. Må det føre jer nærmere til Jesus Kristus, som døde, som opstod, som lever, som er jeres Forløser. Må han gøre jer hellige, ligesom han er hellig, så I kan sidde i hans »rige for ikke mere at gå ud« (Alma 7:25). I Jesu Kristi navn. Amen.